

Paul Vlaanderen en het Z4-Mysterie

Eerste episode: Het doek gaat op

(Het geluid van een schrijfmachine)

Hoofdredacteur: (Opgewonden). Waar is Bryant? Wel allemachtig waar is Bryant toch. Snap je 'nou zo'n man... Heb je hem nodig... Bryant! Bryant!!!

Rex Bryant: (Komt, een liedje neuriënd, op zijn dooie gemak aanzetten)

Hoofdredacteur: Je had hier al uren geleden moeten zijn. Waar heb je in 's hemelsnaam al dien tijd uitgehangen?,

Rex Bryant: Naar de bioscoop geweest. Een reuze film! Alles over een krant. De hoofdredacteur kreeg de kous op de kop, de verslaggever kreeg het meisje en het meisje kreeg haar trouwboekje!

Hoofdredacteur: Ja, houd de zaak maar voor de gek! Wanneer je niet zorgt, wat harder te lopen dan je tot nu toe voor de krant deed, dan vlieg je eruit. Ga onmiddellijk naar Southampton! Je moet de reis verslaan van de Trans-Atlantische Clipper.

Rex Bryant: Toe nou chef, laat me niet lachen. Daar zit toch tegenwoordig geen cent muziek meer in zo'n vliegtocht! New York—Southampton in 16 uur! Nou, wat zou dat ? Je gaapt je dood!

Hoofdredacteur: (sarcastisch) Zou ik U misschien even mogen vragen of U ook weet, wie er met de Clipper meegaan?

Rex Bryant: De vijfling.

Hoofdredacteur: Koud; Niemand minder dan Paul Vlaanderen!

Rex Bryant: (paf) Paul Vlaanderen?!!

Hoofdredacteur: De Heer en Mevrouw Paul Vlaanderen, om het nu eens precies te zeggen.

Rex Bryant: Bent U... bent U er zeker van?

Hoofdredacteur: Natuurlijk! Doodzeker. Het stond In de laatste editie van de Manhattan Mercur,ur,

Rex Bryant: Wel allemachtig! Daar sta ik nou echt van te kijken

Hoofdredacteur: Probeer dan iets minder stom te kijken tegen de tijd dat je in Southampton aankomt met de Clipper!

Rex Bryant: (nadenkend) Ik geloof, dat ik begrijp waarom Paul Vlaanderen naar Europa teruggaat.

Hoofdredacteur: Hoezo?

Rex Bryant: Zij zijn bezig met een nieuw toneelstuk van hem in te studeren. Over een dag of veertien is de première.

Hoofdredacteur: Oud nieuws man! Iris Archer vervult de hoofdrol, en het stuk heet: De Burchtvrouwe van Shetland.

Rex Bryant: Alles goed en wel, maar om de een of andere reden vertikt Iris Archer het om in Vlaanderen's stuk te spelen.

Hoofdredacteur: Nee., Waarom wil zij niet?

Rex Bryant: (half in zichzelf) Dat – weet – ik – niet. Gibson heeft gisteravond nog met haar zitten praten... maar, maar zij wou er niet veel over los laten. Die smoesjes over een rol, die haar niet zou liggen, gelooft natuurlijk geen mens.

Hoofdredacteur: Ga nou maar naar Southampton en probeer aan de weet te komen wat Vlaanderen er zelf van zegt.

Rex Bryant: Ik ga veel liever naar die nieuwe film in „The Empire”.

Hoofdredacteur: (tanden op elkaar) Ga je nou eindelijk naar Southampton Of...

Rex Bryant: Ik ga al, Sneeuwwitje, ik ga al!

--<>--

(Geluiden van station. Stemmen op de achtergrond).

Rex Bryant: Toe nou Vlaanderen, wees sportief. Laat nu eens wat los. Een beetje publiciteit over dat nieuwe stuk van je doet toch geen kwaad ?

Paul: Nou nou, jullie moeten toch wel bar verlegen zitten om nieuws!

Ina: Maar heus, Rex, er valt niets te vertellen... Als er wat te vertellen viel, dan zou ik het als een waterval voor je opzeggen, niet waar Paul, zouden we het hem dan niet allemaal vertellen?

Paul: Geen woord zouden wij achterhouden!

Rex Bryant: Doet Iris Archer nou mee of niet?

Paul: Alles wat ik ervan weet kun je lezen in dit telegram. Ik ontving het even voor dat wij uit New York vertrokken.

Rex Bryant: (leest hardop) Spijt mij verschrikkelijk, maar ben niet in staat rol van Lady Seaton in je stuk te spelen, stop. Leg je later alles uit, stop. Veel liefs. En je hebt het stuk juist voor Iris Archer geschreven?

Paul: Ja, dat is zo,

Rex Bryant: Nou, dat komt mij toch erg vreemd voor.

Paul: Vraag nou alsjeblieft niets meer, Rex.

Rex Bryant: (bedrukt) Luister nou eens, Vlaanderen. Ik moet het een of ander verhaaltje insturen voor de krant. Daar kom ik niet vanaf. Vertel mij dan wat je toekomstplannen zijn!

Paul: Wij gaan voor een week of drie naar Schotland, en daarna ...

Ina: Naar het zuiden van Frankrijk ...

Paul: Naar Schotland ...

Ina: Naar het zuiden van Frankrijk ...

Paul: Schotland ...

Rex Bryant: O, schei uit alsjeblieft! Schotland én het zuiden van Frankrijk wat mij aangaat. Maar wat dan verder ?

Paul: Laat eens kijken, dan moet ik een nieuwe roman klaar hebben voor Kerstmis. Maar of ...

Ina: Maar er valt heus niets interessants uit ons te persen Rex. Er is niet dat gebeurd (knipt met de vingers).

Rex Bryant: (geprikeld) Wel, hoe is de reis dan bevallen ? Hebben jullie je geamuseerd? Wie waren er alsoo aan boord? Voel jullie je niet.

Paul: (een beetje geamuseerd) Ah! Daar is Dr. Steiner, hij zal je alles van de reis kunnen vertellen... Niet waar Doctor?

(Dr. Ludwlg Steiner komt dichterbij. Hij is een Oostenrijker, 57 jaar oud).

Steiner: Moeten wij nog lang wachten voordat de trein komt, meneer Vlaanderen?

Paul: Stellig niet. De trein kan ieder ogenblik komen.

Steiner: (zucht) Wat een alleraardigste reis en wat een interessante nieuwe indrukken en ervaringen... Wat kan een mens meer verlangen...? Ach! Kijk nu eens die bloem in mijn knoopsgat. Fris en fleurig, en dan te bedenken, dat ik haar in New York kocht!

Rex Bryant: U hebt er misschien niets op tegen om mij een soort van interview te geven? Is dit uw eerste tocht over den Atlantische Oceaan?

Paul: Dit is dus Rex Bryant, van de London Evening Post.

Steiner: Mmmm... Een verslaggever dus. Nee jongeman, dit was niet mijn eerste reis. Ik ben al heel wat keertjes meer overgestoken.

Rex Bryant: Ligt het in Uw voornemen, ook nog andere Europese landen te bezoeken dan Engeland, Doctor?

Steiner: (rustig) Dat weet ik nog niet. Dat... zal ik later pas uitmaken.

Rex Bryant: Mmmm... Hoe was Uw naam ook weer? Ik... verstond hem. niet

Steiner: Mijn naam is Steiner, Dr. Ludwig Steiner, professor in de wijsbegeerte aan de universiteit van Philadelphia.

Rex Bryant: En waarom... is U naar Europa gekomen. Doctor? Staat Uw reis in verband met... de behartiging of bestudering van politieke onderwerpen. Of... eh...

Steiner: Met vakantie, mijn vriend! Niet anders dan een doorgewone vakantie!

--<>--

Stem: We bevinden ons in de woning van Paul Vlaanderen in Londen. (Een deur gaat open).

Charly: (butler) Miss Archer is hier voor U, mijnheer. Vlaanderen; Laat haar binnen komen, Char.

(Iris Archer komt binnen. Schoonheid met een mysterieus waasje over zich. Doet nogal sentimenteel).

Iris: Wat vind ik dat heerlijk, dat ik jullie weer terug zie.

Paul: Hallo Iris! **Ina:** Kom binnen. Iris!

Iris: Ina, wat zie jij er stralend uit! Is zij geen schat, Paul? Hé toe, vertel mij alles van jullie reis. Ik verga van nieuwsgierigheid, alles van jullie te horen. Was je niet bang in zo'n vliegtuig boven water ?

Ina: Nou, een beetje wel.

Iris: O Ina, ik zou het niet uitgehouden hebben, ik zou versteend zijn van angst. De gedachte alleen aan al dat water maakt me gewoon wee van angst.

Paul: (rustig) Je ziet er anders welvarend uit. Iris!

Iris: O, dat lijkt maar zo, Paul. Ik voel me af en toe ellendig. Zenuwen!

Ina: Maar doe je mantel toch af. Iris.

Iris: Ne... nee... e... Ik kan niet lang blijven, zie je...

Iris: Paul, heb je mijn telegram gekregen?

Paul: Ja. Ik kreeg het nog net voordat we uit New York vertrokken.

Iris: Was je... was je... verrast?

Paul: Eigenlijk wel... (korte pauze). Zeg Iris, meen je het heus?

Iris: (grimmig) Ik heb nog nooit iets zo ernstig gemeend als dit.

Ina: (begrijpt het niet) Maar waarom dan toch? Wat is er dan? Is Seaman onaardig tegen je geweest ?

Iris: Nee, dat is het niet. O nee, hij is een fijne regisseur.

Paul: Geld soms? Ik dacht toch dat we een prachtig contract aangeboden hadden en dan hebben we die kwestie over de filmrechten ook nog toegegeven.

Iris: (zonder overtuiging) Nee, ik ben helemaal niet tot mijn recht gekomen, Paul. Die rol ligt mij niet.

Paul: (lachend) Kom toch. Iris, dat is toch belachelijk! Je hebt zelf gezegd, dat de rol je op het lijf was geschreven!

Iris: Dat... dat was zes weken geleden, dat ik dat zei.

Ina: Voel je je wel helemaal goed. Iris?

Iris: Nou... eerlijk gezegd... nee schat

Paul: En wat ga je nu doen? Filmen?

Iris: Nee. Ik ga naar het Zuiden van Frankrijk voor een maand of twee. Als ik dan terug kom... dan... e... dan... ga ik misschien weer aan het werk. Dat weet ik nu nog niet.

Paul: Ga je alleen?

Iris: Ja... helemaal alleen...

Paul: Het spijt mij heel erg, Iris. Maar niets aan te doen, zullen we maar denken.

Iris: (zacht) Ja Je bent erg lief voor me.

Ina: In welke plaats aan de Rivièra ga je logeren? Paul en ik dachten er aan...

Iris: O, een klein dorpje, St. Maxim... het ligt... het is heel onbekend...

Paul: Is er niet zo'n heel klein pietsje van een kans, dat je nog van idee verandert. Iris? Wat het toneelstuk aangaat, bedoel ik.

Iris: Ne... nee... ik vrees van niet...

Paul: Iris, zou je het erg vinden, wanneer ik je iets heel openhartig vertelde?

Iris: O helemaal niet. Nee natuurlijk niet. Mits Je natuurlijk niet... al te openhartig wordt...

Ina: (lacht).

Paul: Zes weken geleden schreef je mij in een brief over het toneelstuk. Je zei, dat je het goed geschreven vond, erg amusant en dat de rol van Lady Seaton je de beste mogelijkheden biedt die je in jaren had kunnen krijgen.

Iris: O ja, dat weet ik wel. Dat zei ik allemaal. Ik herinner me die brief woord voor woord en ik meende ook wat ik zei, Paul, elke letter eruit. Ik meende alles heus heel, heel eerlijk.

Paul: Ja, ja, dat weet ik, daar ben ik van overtuigd.

Iris: Wat bedoel je?

Paul: Iris, waarom ga Je van de troep weg? Het is niet waar, dat je niet meer in het stuk gelooft of dat de rol je niet ligt. Daar is allemaal niets van aan. Je hebt een andere, en een belangrijker reden om zo vreemd te doen. Wist ik maar wat het was!

Iris: Ja, maar... maar... het heeft heus geen zin, om mg naar de werkelijke reden te vragen... ik kan je die toch niet zeggen.

Paul: Als we nou de opvoering van het stuk eens een paar maanden uitstelden? Zou je dat dan schikken?

Iris: Bedoel je, of ik Lady Seaton nog zou willen spelen, wanneer je de rol voor me vasthield tot... nou, laten we zeggen tot ongeveer Kerstmis ?

Paul: Ja, dat bedoel ik.

Iris: Maar Paul, dat kun je jezelf toch niet aandoen!

Paul: Je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.

Iris: O, ik zou het dol vinden Paul, om de rol te kunnen spelen. Het is een heerlijk stuk en een prachtige rol voor mij, maar...

Paul: Wat nou maar?... eeuwig die maren!

Iris: Ik moet mij vrij houden tussen nu en de 10e November.

Paul: Afgesproken. Dat is dan voor elkaar. Ik schrijf vanavond nog naar Seaman.

Iris: (blij) Paul, Je bent een regelrechte schat! Het idee alleen, dat ik van die rol afstand moest doen, brak mijn hart.

Ina: Geneer je maar niet. Iris, en geef hem een zoen.

Iris: (lachend) O, maar nou moet ik weg. Ina: Wanneer vertrek Je?

Iris: Zaterdag.

Paul: En kan ik dan aan Seaman schrijven, dat je voor het eind van November in de stad terug komt?

Iris: Geen dag later dan de 17e November, schat! Ik beloof het je.

Paul: In orde.

Iris. Neem je nu maar in acht.

(De deur gaat open).

Charly: Hier is Sir Graham Forbes voor U, mijnheer.

Paul: (verrast) Sir Graham Forbes ?

Ina: (verschrikt) Paul!

Paul: (lachend) Het is niets, Ina. Absoluut niets om Je over op te winden.

Iris: Sir Graham Forbes... heeft hij niet iets te maken met Scotland Yard?

Paul: (geamuseerd) Het is Scotland Yard zelf!

Paul: (tegen Charly) Wil Je Miss Archer even naar haar auto brengen, Charlie ?

Charly: Ja mijnheer

Paul: Daarna kun Je Sir Graham binnen laten komen.

Charly: Okidoki, (tot Iris) Deze deur juffrouw. Alstublieft.

Iris: Nou, dag Paul, dag Ina, dag beste mensen, tot ziens!

Ina: Dag Iris, houd je maar goed hoor!

Paul: Dag Iris, goede reis! Ik schrijf vanavond nog naar Seaman hoor.

(Deur dicht).

Ina: (bedrukt) Paul, als Sir Graham hier komt omdat... omdat hij je weer voor werk nodig heeft, toe, dan moet je...

Sir Graham Forbes: (binnenkomend, rustig) Sir Graham komt hier omdat hij trek heeft in een cocktail en... nergens anders om, mevrouw Vlaanderen!

Ina: (verrast) O, Sir Graham!

Paul: (lachend) Komt U binnen, komt U binnen, Sir Graham. Wat een verrassing, U al zo spoedig terug te mogen zien.

Ina: Heeft Charly U dan niet...

Sir Graham Forbes: O, Charly, die was een en al ijver om mij aan te dienen, maar hij scheen zijn handen meer dan vol te hebben met dat blonde vrouwtje.

Paul: Dat was Iris Archer... U hebt waarschijnlijk wel eens van haar gehoord.

Sir Graham Forbes: Iris Archer! Zij is buitengewoon goed, is het niet?

Paul: Dat is te zeggen...e...

Sir Graham Forbes: (geamuseerd) Hij weet drommels goed wat ik bedoel.

Paul: Wat zal het sherry, bronx, sidecar?

Sir Graham Forbes: Geef mij maar een bronx.

Paul: Een bronx, uitstekend.

Sir Graham Forbes: En hoe was de reis? Om Je de waarheid te zeggen was ik nieuwsgierig omdat van jullie te horen.

Ina : Heerlijk, Sir Graham! We hebben van begin tot eind genoten, nietwaar schat?

Paul: Absoluut. Hier is Uw cocktail, Sir Graham.

Sir Graham Forbes; Dank je

Ina: Geef mij maar wat sherry, dear.

Paul: Sherry, goed zo.

Sir Graham Forbes: Is die Iris... hoe heet ze ook weer...

Paul: Archer,

Sir Graham Forbes: Is die Iris Archer niet aangewezen, om in een of ander toneelstuk van jou te spelen? Ik meen er iets over gelezen te hebben een dezer dagen.

Paul: Wel, dat is te zeggen. Zij zou in een stuk van mij optreden. Ja, zou. Maar nu staat alles weer op losse schroeven.

Sir Graham Forbes: O, dat is Jammer.

Paul: Hier is de sherry voor jou, lieveling.

Ina: Dank Je, Paul.

Paul: En wat doet Scotland Yard op dit moment ?

Sir Graham Forbes: (gemaakt dramatisch) Oh... e... We zijn nu toch zo betrokken bij een duistere zaak, zoals wij nog zelden een gehad hebben! Eén van de grootste misdadigers-organisaties... (hij barst uit in lachen) Kijk eens naar Ina's gezicht!

Paul: Sir Forbes probeert je er tussen te nemen, lieveling. Trek je er maar niets van aan'.

Ina: Ik vind U een akelige man Sir Forbes!

Sir Graham Forbes: (lacht om de geslaagde mop) Om je de waarheid te zeggen, Vlaanderen, is het tegenwoordig lichtelijk een dooie boel. Niets te doen dan een paar ellendige inbraakjes van dilettanten. Sinds de mannen van de Frontpagina is er niets meer gebeurd dat een stukje in de kranten waard was en of je mij nu gelooft of niet, je bent ten slotte man van het vak of je bent het niet, maar ik vind het jammer. Kom aan, ik moet weer weg. Ik kwam hier alleen maar om een van jouw bekend goede cocktails te drinken en ik moet zeggen, je hebt je roem gehandhaafd.

Paul: Over een dag of twee gaan wij er een poosje op uit, maar zodra wij weer in de stad terug zijn, kom ik toch even bij U aan want ik had nog even iets met U te bespreken.

Sir Graham Forbes: Als je er maar rekening mee houdt, dat ik op het punt sta, er een maandje tussen uit te trekken. Mijn eerste vakantie, die ik in de laatste zes jaren genoten heb!

Paul: En waar gaat de reis heen?

Sir Graham Forbes: Wij hebben een villa gehuurd, even buiten Nice.

Ina: Nice?

Sir Graham Forbes: Ja. Zeg, neem mij niet kwalijk, maar jullie waren toch zeker niet van plan om ook naar het zuiden van Frankrijk te gaan?

Paul: (geamuseerd) Nou, het is een stom toeval, Sir Graham, maar...

Ina: Maar wij gaan naar Schotland.

Paul: Schotland!

Ina: (lief) Je wilde toch naar Schotland, nietwaar lieveling?

Paul: Dat is te zeggen... ja, ja, ik wou naar Schotland.

Ina: Nou, dat is fijn.

Paul: (verrast) Maar

Sir Graham Forbes: (lachend) Naar Schotland of het zuiden van Frankrijk, het doet er niet toe, Vlaanderen, waar je naar toe gaat. Als je maar oppast, dat je niet in de verdrukking komt met de een of andere duistere zaak, die ontrafeld moet worden.

Ina: Daar krijgt hij geen kans toe en dat is nu juist de reden waarom wij naar Schotland gaan. Daar gebeuren geen misdaden.

Stem : De heer en mevrouw Vlaanderen bevinden zich thans op de weg naar Inverdale, een dorpje In de Schotse Hooglanden. Vlaanderen bestuurt zelf de auto

(Geluid van een auto, die een matige vaart rijdt. Het is bar slecht weer, donderslagen en slagregen. Een hevige donderslag).

Ina: (verschrikt) Paul!

Paul: O, het is niets lieveling, Maak je maar niet ongerust.

Ina: O Paul, het weer wordt hoe langer hoe erger.

Paul: Dat verduvelde flard van die kap wil maar niet stil hangen.

(Donderslag).

Ina: Toch schijnt het al een beetje minder erg te lichten dan zoeven.

Paul: Misschien wel. Verschrikkelijk die weg, vol kuilen...

Ina: Hoever zijn we nu nog van Inverdale af ?

Paul: Ik begin er ernstig aan te twijfelen of er zo'n plaats nog wel in Schotland bestaat.

Ina: Het moet er zijn, schat, want het staat op de kaart.

Paul: Maar het is een erg oude kaart, Ina. Hè, wat is dat?

Ina: Het lijkt wel op één of ander dorpje.

Paul: Eén of ander is niet slecht. Maar ik geloof er geen steek van, dat dit Inverdale is.

(De auto rijdt langzamer).

Paul: Hè gelukkig, dat schijnt nu voorbij te zijn.

Ina: Toch zou ik wel eens willen weten, waar wij nu eigenlijk zijn.

Paul: Ja, en dat moeten wij eerst weten, want het heeft geen zin om door te rijden, wanneer wij er niet zeker van zijn, dat wij op den goede weg zijn.

Ina: Ik zal de kaart even pakken.

(De auto stopt).

Paul: Het is net half zeven. Ik dacht, dat het al veel later was.

Ina: Kijk Paul, hier loopt de weg, die wij in Edinburg hebben genomen. Wij moeten er dan toch al weer 200 mijl op hebben ozitten.

Paul: Zeg, luister eens. Dat tweede landhuisje daar lijkt mg een winkeltje toe. Als ik daar nu eens even op afstapte en de weg vroeg.

Ina: Ja, dat is misschien wel het beste.

Paul: 'n Ogenblikje dan, hoor. Wacht je even ?

Ina: Breng wat chocolaadjes voor me mee, en wat rozijnen en nootjes.

Paul: Zou je ook nog niet een mals biefstukje lusten met wat gebakken aardappeltjes ?

Ina: O nee, want die smaken zo naar uien!

(Beiden lachen om het idee. Paul Vlaanderen loopt naar het winkeltje toe, hij doet de deur open, een winkelbelletje rinkelt, de deur gaat dicht).

(Mrs. Moffat verschijnt. Vrouw van middelbaren leeftijd met een monotone stem).

Mrs. Moffat: Goedenavond.

Paul: O, goedenavond.

Mrs. Moffat: Wat zal het zijn?

Paul: Hebt U... hebt U wat chocolaadjes voor me?

Mrs. Moffat: Wij hebben geen chocolaadjes.

Paul: O, neemt U me niet kwalijk. Ja, nou geeft U me dan maar wat ansichtkaarten.

Mrs. Moffat: Per stuk of een pakket? **Paul:** Ja, geeft U dat pakketje maar.

Mrs. Moffat: Daar zitten zes prachtige foto's van Inverdale in. Twee zijn er bij maanlicht genomen. Dat is dan 30 cent.

Paul: Dank U.

Mrs. Moffat: Ik zal ze even voor U in een envelop doen. (Korte pauze).

Paul: Hoever is Inverdale nog hiervandaan?

Mrs. Moffat: Zowat twee mijl.

Paul: (blij) O ja? Hè gelukkig, ik dacht dat het verder zou zijn.

Mrs. Moffat: Nee, niet meer dan twee mijl (Neemt geld aan.) Dank U.

(Opent een lade om geld in te doen.)

Paul: Weet U een behoorlijk hotel in Inverdale?

Mrs. Moffat: (Na laag nagedacht te hebben) Tsja, er is een herberg.

Paul: (Doet zijn best zo vriendelijk mogelijk te doen). Ik hoop, dat het er een beetje goed is.

Mrs. Moffat: (Neemt Paul goed op) O, slecht is het er niet. Verre van slecht is het er!

Paul: Moet ik maar steeds recht aanhouden, of is er nog een andere weg, die ik moet... (Hij aarzelt, omdat hij verrast is door haar houding.)

Mrs. Moffat: (Doet net of zij niets gehoord heeft) Bent U vreemd in deze streek ?

Paul: Ja, heel erg. Totaal onbekend!

Mrs. Moffat: Bent U van ver gekomen ?

Paul: Londen.

Mrs. Moffat: Londen, dat is een heel eind weg hoor.

Paul: Ja.

Mrs. Moffat: Ik heb een getrouwde zuster in Londen, in Peckham geloof ik. Is er niet een wijk in Londen, die Peckham heet ?

Paul: Ja zeker, daar is een wijk die Peckham heet.

Mrs. Moffat: (Zuchtend) Hè, het moet heerlijk zijn om te reizen! Heel dikwijls heb ik gewenst, dat ik er de tijd voor had, en het geld natuurlijk! Wat heeft Shakespeare ook al weer gezegd over reizigers ?

Paul: Hij heeft zoveel dingen gezegd!

Mrs. Moffat: (Koeltjes, alsof zij samen niet gepraat hadden) Hier hebt U dan 70 cent terug.

Paul: Dank U.

(De winkeldeur gaat open, de winkelbel klinkt. David Lindsay komt binnen, levendige jonge man van een jaar of 28, hij is nu buiten adem).

Mrs. Moffat: Daar hebben wij mijnheer Lindsay!

Lindsay: Neemt U mij niet kwalijk, dat ik hier zo binnen kom allen, maar... (tegen Vlaanderen) Nee, ga niet weg, mijnheer, (hijgt door) hè, hè, nu kom ik weer even op adem...

Paul: U is niet alleen buiten adem, maar U schijnt ook erg geschrokken te zijn, Is er iets aan de hand, is er iets gebeurd?

Lindsay: Ik zag Uw wagen een drie, vier honderd meter terug voorbij komen en ik zag U stoppen in de buurt van de winkel van Mrs. Moffat. Toen ben ik als een haas hiernaartoe gekomen, omdat ik bang was, dat U weer weg zou rijden, voordat ik een woordje met U gesproken had.

Paul: Wat is er dan?

Lindsay: Ik wou U vragen, of U soms op weg was naar Inverdale.

Paul: Ja, ik ben op weg naar Inverdale.

Lindsay: Ah... zou U me dan een genoeg willen doen ?

Paul: Wanneer ik ertoe in staat ben... Wat wilt U precies van mij ?

Lindsay: Nou, er is een herberg in Inverdale, „The Royal Gate” ik weet niet of U het kent...

Paul: Dat is te zeggen, mijn vrouw en ik zijn van plan, vanavond in Inverdale te overnachten.

Lindsay: O, maar dat is prachtig! Nou, kijkt U eens hier, U kunt mij een groot genoeg doen. Wanneer U in „The Royal Gate” komt. zou U dan zo vriendelijk willen zijn. daar te vragen naar een zekeren John Richmond en wanneer hij bij U komt, zou U hem (zijn stem gaat over in fluisteren) dan deze brief willen geven ?

Paul: John Richmond (plotseling) Maar natuurlijk, met het grootste genoeg. Geeft U mij die brief maar.

Lindsay: (ernstig) Maar alstublieft, neem van aan, dat het uiterst belangrijk voor me is. Onder geen enkele omstandigheid moet U de brief aan iemand anders geven. Begrijpt U, onder geen enkele omstandigheid!

Paul: Maar wanneer mijnheer Richmond nu eens niet in de herberg logeert?

Lindsay: is daar wel. Reken maar!

Paul: (Na een korte pauze) Zoveen zei U, dat U mijn wagen een drie, vierhonderd meter terug voorbij zag komen. Waarom hebt U mij toen niet aangehouden? Lindsay: Ik zag alleen Uw koplampen maar, en ik was bang, dat U wel eens... iemand anders kon zijn...

Paul: Iemand anders ? . (plotseling) Nou goed, maakt U maar geen zorgen over de brief. Ik zal hem wel aan die vriend van U overhandigen. Het is zeker steeds maar rechtdoor naar het dorp, is het niet?

Lindsay: Absoluut rechtdoor. U kunt niet missen. „The Royal Gate” is aan den linkerkant, zowat halverwege de hoofdstraat.

Paul: Dank U. Goedenavond samen!

Mrs. Moffat: (rustig) U vergeet Uw ansichtkaarten.

Paul: O ja, dom van me. Dank U. Goedenavond!

(Deur gaat open en dicht. Belletje rinkelt).

Lindsay: (Nog opgewonden) Mrs. Moffat, als het niet te veel gevraagd is, zou ik dan even van Uw telefoon gebruik mogen maken? Ik moet even...

Mrs. Moffat: Jammer voor U, maar de telefoon is stuk.

Lindsay: Oh... (korte pauze) Oh, de telefoon is stuk...

Mrs. Moffat: U kunt het natuurlijk nog wel proberen, maar ik geloof niet dat het U gelukken zal. De draden zijn gebroken.

Lindsay: (denkt aan wat anders) O..., ja..., natuurlijk... ja..., ja... Dank U...

Mrs. Moffat: Kan ik nog iets voor U doen, mijnheer Lindsay? Anders ga ik maar naar binnen.

Lindsay: Nee... Dank U. Nee, er is niets meer. Goedenavond Mrs. Moffat!

Mrs. Moffat: Goedenavond mijnheer Lindsay!

(Deur open en dicht, winkelbelletje. Korte pauze. Telefoon wordt van den haak genomen.)

Mrs. Moffat: Hallo? Hallo, ben jij het?... (plotseling) Ja... ja..., hij is net weg... nee. Nee, dat kon ik niet... Wacht eens even, hij heeft een brief afgegeven aan een man, die hier toevallig... (ongeduldig) Wel allemachtig, luister nu eens een ogenblik naar wat ik zeg! (rustig) Hij gaf een brief aan een man die hier bij mij in de winkel kwam, toen...

(Geluid van auto).

Ina: Ik weet niet wat jij ervan denkt, liefste, maar de twee mijlen naar Inverdale lijken mij verschrikkelijk lange mijlen! **Paul:** Mij ook. (Pauze). **Ina:** Hij was reusachtig gehaast, vind je niet?

Paul: (rustig) Je bedoelt die jongen man, die mij den brief gaf?

Ina: Ja. Hij kwam hier de weg af rennen of zijn leven ervan afhing. Ik dacht eerst, dat er een ongeluk was gebeurd!

Paul: Een zonderling geval... Hij zag de wagen drie, vierhonderd meter terug al, voordat wij bij de winkel stil hielden.

Ina: Waarom heeft hij ons dan niet laten stoppen?

Paul: Ja, dat wou ik juist ook van hem weten. (Pauze) Klaarblijkelijk was hij bang, dat wij iemand anders waren. Hij kon immers niets anders zien dan onze koplampen.

(Met daverende vaart komt een tweede wagen aangereden.)

Paul: Potverdikkie! Is die vent nou helemaal...

Ina: (opgewonden). Hij wil vóór je gaan staan, Paul!

Paul: Vóór me gaan staan?

Ina: Zie je wel? Nu gaat hij naar rechts! Je móét stoppen, Paul!

(Ontzaglijk gekraak van remmen. Beide auto's staan stil.)

Paul: Die lui zijn de weg kwijt.

Ina: Ze zijn met z'n tweeën geloof ik.

Paul: Hebben ze die wagen even stom neergezet? Er is geen sprake van, dat ik er langs kan.

(Voetstappen. Twee mannen verschijnen.)

Van Draper: Neemt U mij niet kwalijk, mijnheer, dat wij op zo'n vreemde manier voor U komen staan, maar ongelukkig genoeg zijn wij...

Ina: Zoekt U soms naar den weg naar Inverdale ?

Van Draper: Nee Mevrouw, het is ons niet om de weg naar Inverdale te doen.

Guest: (rustig) Ik geloof, dat wij ons eerst even behoren voor te stellen.

Van Draper: Maar natuurlijk! Dat had ik over het hoofd gezien! Mijn naam is van Draper, Dr. Laurence van Draper. Deze heer is een vriend van mij. Majoor Lindsay. Hij is de vader van die opgewonden jongeman, die U een minuut of tien geleden in het dorp hebt ontmoet.

Paul: Ah zo! Juist... 'Was hij dat...

Guest: Ik geloof niet, dat ik het mis heb, wanneer ik zeg, dat mijn zoon een brief aan U heeft toevertrouwd. Een brief, die U zou moeten afgeven aan een zekere John Richmond.

Paul: O ja, ja zeker, dat klopt.

Guest: Ik zou het als een buitengewoon grote hoffelijkheid beschouwen, wanneer U zo vriendelijk wilde zijn, de brief aan Dr. Draper te geven. (Pauze)

Paul: Het spijt mij heus, mijnheer, maar Uw zoon heeft mij op het hart gebonden, die brief aan niemand anders af te geven dan aan Mr. Richmond.

Guest: Ik vrees, dat het U buitengewoon veel inspanning zal kosten om die opdracht uit te voeren, want John Richmond bestaat niet.

Paul: Bestaat niet? ?

Van Draper: Het is misschien beter, dat ik het even uitleg, Majoor. Kijkt U eens hier, mijnheer. David Lindsay, de jongeman, die U die brief heeft gegeven, is ongelukkig genoeg het slachtoffer van een nogal ongewone..., ja..., hoe zal ik het noemen... verstandelijke afwijking.

Ina: U bedoelt, dat hij niet goed bij zijn hoofd is

Van Draper: Dat is te zeggen. Mevrouw. Hij is niet helemaal verantwoordelijk te stellen voor een aantal van zijn daden. O, in de grond van de zaak is er geen kwaad bij den jongen en wij weten, dat hij op het ogenblik aardig vooruitgaat,

bij vroeger vergeleken, maar bij tijden, en vanavond had hij weer zo'n vlag, dan is hij toch wat je noemt zijn positieven een klein beetje...

Paul: Ik begrijp U.

Van Draper: Mijn behandeling van dit geval draagt een zuiver psychologisch karakter en daarom alleen stel ik er prijs op, die brief terug te mogen ontvangen. Maar als U ook maar den minsten twijfel gevoelt over de vraag, of U dit wel doen kunt...

Paul: O, helemaal niet, doctor. Er is geen sprake van twijfel aan Uw woorden. Maar... vertelt U mij eens, hoe weet U eigenlijk van die brief af.

(Pauze.)

Guest: Mrs. Moffat belde ons op. Zij weet alles van Davids kleine zwakheden en zij begrijpt...

Paul: O, ja. Zeker... juist, juist... Natuurlijk... Mrs. Moffat... Alstublieft, hier is de brief!

Guest: Dank U. En nu zal ik eens gauw mijn wagen voor de Uwe wegrijden, want ik heb daarnet verkeer lelijk versperd, heb ik in de gaten!

Paul: (geamuseerd) O, merkt U het nu zelf?

Van Draper: Goedenavond. Dank U zeer! Dag Mevrouw.

(De wagen rijdt weg. Algemeen goeden avond-geroep. De wagen rijdt sneller. Lange pauze, waarin niets gezegd wordt. Daarna begint Paul in zichzelf te lachen).

Ina: Wat lach je, Paul, waar heb je toch pret om?

Paul: Heb je van je leven iemand ooit zo'n belachelijk smoesje horen bedenken?

Ina: Wat de dokter zei bedoel je?

Paul: De dokter? Hij is net zoveel dokter als ik het ben. Die vent zag er helemaal niet uit als een dokter en hij praatte zeker niet als een dokter!

Ina: Maar wanneer je zijn verhaaltje dan niet geloofde, waarom gaf je hem de brief dan?

Paul: Ik gaf hem die brief niet schat! Hij is nou weg met de prentbriefkaarten. Zes prachtige foto's van Inverdale twee bij maanlicht genomen!

Stem: The Royal Gate, herberg te Inverdale.

(Deur gaat open. Ernie en Mrs. weston komen binnen ; hij spreekt een dialect.)

Mrs. Weston: Het is wel niet een kamer in een paleis, maar ik geloof toch, dat U zich hier heel behaaglijk zult voelen en overdag heeft U een prachtig uitzicht.

Ina: O, dank U wel hoor! Wij zullen ons hier best mee kunnen behelpen.

Ernie: Waar moet ik die neerzetten. Mevrouw ? De andere koffers breng ik dan straks wel. (Hij is nogal buiten adem.)

Paul: O, laat dat maar! Daar zorg ik wel voor.

Ina: U schijnt het nogal druk te hebben hier. Is dat altijd zo in dezen tijd van het jaar?

Ernie: Goele genade néé. Tot voor een maand of twee was hier vrijwel niets te beleven! Wat zeg jij. Moeder?

Mrs. Weston: De zaken gaan lang niet slecht. Wij hebben aardig wat te doen de laatste tijd.

Ernie: Moet je haar horen! Aardig wat te doen noemt ze dat!!! Geen tijd om adem te halen!! En waar komt U vandaan, mijnheer?

Paul: Wij zijn vanmorgen om een uur of tien uit Edinburg vertrokken.

Ernie: Nou, dat is een heel eind hoor! Dan zult U wel blij zijn. dat U even zit!

Ina: Ja, dat zijn wij zeker.

Ernie: Nou dan, mevrouw en mijnheer, wij eten om half 8. U maakt U maar niet druk. U luistert maar naar de gong. Ja mijnheer, daar zijn we trots op die gong, net een echt hotel! Dat is een idee van Moeder.

Mrs. Weston: Ja, daar heeft hij nou geen benul van, maar de laatste tijd krijgen wij hier zoveel fijne dames en heren, dat ik vond, dat wij dan ook zorgen moesten, dat ze het hier kregen zoals zij het thuis gewend waren. Zal ik zorgen voor water en een schone handdoek, mevrouw, zodat U zich een beetje kunt opknappen?

Ina: Ja dat zou niet kwaad zijn.

Mrs. Weston: Mag ik U dan misschien even naar de badkamer brengén ?

Ina: Goed. Ik ben zo terug. Paul!

Paul: O.K.!

(De deur wordt gesloten.)

Ernie: Nou, dan zal ik eerst maar even naar beneden gaan, mijnheer, om de rest van de bagage te halen. Als ik dat dan gedaan heb...

Paul: Nee, wacht eens even. Die herberg hier, wordt die door U en Uw vrouw be...

Ernie: Zo is het, mijnheer. Weston is mijn naam. Ernie, dat ben ik en Molly Weston, dat is mijn vrouw. Wij zijn hier nou twee jaar. Twee zware jaren, mijnheer, U kunt het geloven of' niet

Paul: U schijnt er niet zoveel zin in te hebben.

Ernie: Och, tegenwoordig gaat het wel. De zaken gaan een tikkie beter. Maar tjonge jong, het is een toer hoor, om op de been te blijven!

Paul: Maar de hotels hier zijn nu toch aardig vol dacht ik.

Ernie: Of ze vol zijn! U zou deze kamer niet hebben gekregen, wanneer mijn vrouw en ik ons beholpen hadden.

Paul: Woont hier óók een zekere John Richmond?

Ernie: (verrast) Ja zeker, die woont hier. Kent U hem?

Paul: Nou, kennen, maar ik zou hem toch wel even willen spreken.

Ernie: Ja, dat zal niet gaan, want hij is er niet. Hij is niet binnen op het ogenblik, maar tegen etenstijd komt-ie.

Paul: O, dank U wel, dan wacht ik wel zolang. Hier, dat is voor jou. (Geeft hem een footje.)

Ernie: Dank U zeer, mijnheer. Als U iets nodig hebt, hè? Of als U iets extra's wilt hebben bij het eten, dan waarschuwt U mijn vrouw maar?

(Deur dicht. Paul opent zijn koffer en fluit een deuntje voor zichzelf. Klop op de deur.)

Paul: Binnen! (Deur opent)

Steiner: Ik stoor toch niet, mijnheer Vlaanderen ?

Paul: (verrast) Kijk eens aan! Dr. Steiner! Kom binnen, Dr. Steiner, komt u binnen!!

Steiner: Ik las Uw naam in het gastenboek en toen kon ik de lust niet weerstaan onze... onze... trans-atlantische vriendschap te vernieuwen! (Lacht.) Hè, hoe heb ik dat gezegd?

Paul: Wel, dat is een verrassing, U zo spoedig weer te zien. Wat voert U eigenlijk naar Schotland ?

Steiner: Wel, ik ben met vakantie en ik probeer zo hard mogelijk te vergeten, dat ik professor ben in de wijsbegeerte aan de universiteit van Philadelphia. Ach! Het is niet gemakkelijk om dat te vergeten!

(Deur wordt geopend. Ina komt binnen. Zij is opgewonden)

Ina: Paul, nou moet toch iets vreselijk gek vertellen... (Zij ziet nu, dat Steiner in de kamer is.) O, wat is dat nu, Dr. Steiner, bent U hier??

Paul: (Lacht) Je bent net zo verrast als ik was, en geen wonder! Wie verwachtte Dr. Steiner nu hier? Maar wij vinden het reusachtig gezellig. Dr. Steiner is net aangekomen, lieve. Hij zag onze naam in het gastenboek.

Steiner: Best mogelijk, dat ik mijn talenten, voor zover ik ze heb, verspil aan de wijsbegeerte. Ik kon veel beter detective geworden zijn! Maar dan was ik toch misleid, want U heeft mij toch in de vliegtuig verteld, dat U van plan was, naar het zuiden van Frankrijk te gaan...

Ina: Paul is plotseling van idee veranderd. Hij dacht, dat het daar te warm zou zijn.

Paul: Goed zo, dat mag ik wel.

Steiner: (lacht) Nou, één ding is zeker. In Schotland zult U het niet gauw te warm vinden. Nergens heb ik het zo koud gehad als hier!

Ina: (Lacht.)

Paul: Hoe lang denkt U hier te blijven. Doctor?

Steiner: Dat weet ik eigenlijk niet... Dat hangt ervan af, ziet U... ' Hangt erg van het weer af... Maar kom, ik moet nu mijn koffers eens gaan uitpakken. Ik zie U straks zeker nog wel. aan tafel bijvoorbeeld ?

Paul: Maar natuurlijk Steiner: Nou, tot zolang dan! Auf Wiedersehen! (Deur dicht.)

Ina: O ja, Paul, nu moet ik je toch iets vertellen, waar je van zult staan te kijken. Ik begrijp niet hoe ik er zolang over heb kunnen zwijgen.

Paul: Kalm, kalm, kalm, kindje! Wat is er allemaal gebeurd? Je kwam daarstraks al binnen als een wervelwind!

Ina: Paul, raad eens, wie ik zoeven hier in het hotel gezien heb?

Paul: Geen flauw Idee

Ina: Iris!!

Paul: (verwonderd) Iris??? Hier in het hotel ? ? ?

Ina: Ja schat.

Paul: Hè, doe nou niet zo gek, Ina, dat kan toch niet!

Ina: (ernstig) Heus Paul! Ik hou niet voor de gek. Ik heb haar echt gezien. Ik stapte net uit de badkamer en aan het andere eind van de gang ging een deur open en . wie kwam er uit? Niemand anders dan Iris! Kun je nagaan hoe paf ik stond!

Paul: Zag ze je?

Ina: (Nadenkend) Dat weet ik eigenlijk niet... Maar ik heb zo'n idee dat ze me zag.

Paul: En waar ging zij naar toe?

Ina: Nou, aan het eind van de gang is een trap, en voordat ik een woord kon zeggen, was ze daar afgehold.

Paul: Mmmm... Dat is inderdaad zeer merkwaardig!... Wat zou Iris hier nou moeten doen ? ? Bovendien... iedereen dacht, dat zij in het zuiden van Frankrijk zat!!

(Gong voor het eten op de achtergrond.)

Ina: O jee, daar is de gong al en wij zijn nog niet eens begonnen met onze koffers uit te pakken!

Paul: Dat is verduveld merkwaardig met die Iris! Ik ben benieuwd of...

Ina: (vlug) Paul!

Paul: Ja Ina?

Ina: Dat schiet me nu te binnen... die brief... moet je daar niet eerst wat mee doen?

Paul: Heb ik al gedaan. En het blijkt, dat er een zekere Richmond hier in het hotel logeert.

(Korte pauze).

Ina: (nogal verward) Paul je denkt toch niet...

Paul: Denkt wat, lieve?

Ina: O niks...

Paul: Wat wou je zeggen?

Ina: Ik stond op het punt te zeggen: Je denkt toch niet, dat er enig verband bestaat tussen die twee mannen, die onze auto aanhielden... die jongeman met de brief... en Iris? Ja, en eigenlijk ook met Dr. Steiner?

Paul: (in gedachten) Ik weet het niet...

(Klop op de deur. Deur open).

Ernie: Neemt U me niet kwalijk, mijnheer, maar U wou toch gewaarschuwd worden als mijnheer Richmond er was? Ik heb hem tenminste boven gebracht.

Paul: O, juist... natuurlijk...! Vraag of mijnheer onmiddellijk binnen wil komen.

Ernie: (in de gang) Deze kant op mijnheer!

(Korte pauze.)

Ina: (verbluft) Oh... nee... Sir Graham!!... U hier???

Paul: (paf) Sir Graham! Wel alle drommels, neemt U mij niet kwalijk, Sir Graham, maar wat doet U hier ? ? ?

Sir Graham Forbes: (rustig) Maar dan moet er een misverstand in het spel zijn,, mijn naam is Richmond, John Richmond!

Script is gemaakt door Jan Arie van Hengel